

TẬP 20

HỒI 195

Ám Thương

P hải mất một hồi lâu ba người bọn Tăng Thư Thư mới hết ngỡ ngàng, khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng cả ba đều nhìn ra được vẻ kinh hãi và nghi hoặc trong mắt đối phương, duy chỉ có một điểm khác biệt là trong ánh mắt của hai nữ tử Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn còn ẩn ước vài phần kinh hoảng mà mê hoặc nữa.

Chuyện này vốn chỉ có vài đệ tử Tiểu Trúc Phong, Đại Trúc Phong mới biết được, hơn nữa Đạo Huyền chân nhân đã ba lần bốn lượt nghiêm lệnh không được truyền ra ngoài, vậy mà tại sao Văn Dịch Lam lại biết được?

Tăng Thư Thư không giống như Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ, gã không hề biết chuyện xảy ra với Tru Tiên Cổ Kiếm, điều làm gã kinh ngạc chính là bản thân tin tức này. Nhưng sau khi hồi phục lại tinh thần, gã đã lập tức cười vang, thần tình thoải mái nói: "Vân sư bá, người sao lại đùa cợt với ba kẻ hậu sinh văn bối như vậy? Vừa rồi xem chút nữa thì văn bối đã bị người làm sợ chết khiếp rồi. Tru Tiên Cổ Kiếm là bảo vật chí cao vô thượng của Thanh Vân Môn, do đích thân chuồng môn sư bá bảo quản, làm sao có thể tổn thất được chứ? Hì hì..."

Tăng Thư Thư không ngừng vừa cười vừa lắc đầu, đoạn quay người sang nhìn hai vị đồng môn cùng đi, định xem thử xem dáng vẻ của họ khi nghe được lời đồn đãi đáng buồn cười này, chỉ là sau khi gã quay người lại, nụ cười trên môi dường như hơi sững lại một chút. Gương mặt Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn không hề có chút tiếu ý, mà ngược lại, cả hai nữ tử này đều đang chau mày, thậm chí sắc diện còn có phần tái đi.

Trong đại sảnh, chỉ có tiếng cười của Tăng Thư Thư vang động truyền đi truyền lại, nhưng tiếng cười của gã cũng nhanh chóng nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất. Văn Dịch Lam khẽ cười cười nói: "Thì ra chỉ là truyền ngôn thôi, như vậy thì tốt quá rồi! Bằng không chuyện ấy ắt sẽ kinh động cả thiên hạ mất."

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên bước lên một bộ, lạnh lùng hỏi Vân Dịch Lam: "Vân sư bá, chuyện này đương nhiên chỉ là tin đồn bừa bãi, không đáng để tin, nhưng không biết tiền bối đã nghe được tin nhảm nhí này từ đâu vậy?"

Càng về cuối câu thanh âm của Lục Tuyết Kỳ càng trở nên lạnh lùng, nghe ra thậm chí còn ần ần ước ước một chút vô lễ. Nhưng tu dưỡng của Vân Dịch Lam dường như rất tốt, lão chẳng hề để ý tới thái độ của Lục Tuyết Kỳ, chỉ khẽ xua tay một lượt, nói với vẻ nhân từ hòa ái như lúc đầu: "Kỳ thực tin này cũng mới lưu truyền ở Nam Cương mấy ngày gần đây mà thôi. Ta trong một lần vô ý đã nghe mấy tên đệ tử trong cốc nói chuyện về tin này, ta liền đoán ngay tin này đã quá nửa là tin đồn nhảm rồi. Về sau, càng nghĩ lại càng thấy đúng, Đạo Huyền chân nhân thần thông quảng đại, làm sao có thể để những chuyện như vậy xảy ra chứ? Có điều nhân tiện có ba vị hiền đệ lên đây bái phỏng, lão phu mới thuận miệng hỏi qua mà thôi. Sau khi biết được đó là tin đồn, trong lòng lão phu cũng được an ủi phần nào..."

Trong tiếng cười của Vân Dịch Lam, cả ba đệ tử của Thanh Vân Môn đều như trầm hấn xuống. Lục Tuyết Kỳ sắc mặt như sương, lạnh lùng giống như thiên tiên giáng phàm, đôi mắt đẹp long lanh càng lúc càng sáng rực lên, sắc bén như dao. Sắc mặt Văn Mẫn thì lại càng khó coi hơn nữa. Tăng Thư Thư là người giảo hoạt nhanh nhẹn, vừa thấy không khí trong Sơn Hà Điện có vẻ càng lúc càng lúng túng khó xử, liền đằng hang một tiếng, đứng lên chắn trước mặt Lục Tuyết Kỳ nói: "Vân sư bá, chư vị sư trưởng phái chúng đệ tử tới Nam Cương, chính là để truy bắt yêu nghiệt Thú Thần kia, không biết các vị có đầu mối gì thì xin nói cho bọn đệ tử để tránh phải uống công một phen."

Vân Dịch Lam đưa mắt nhìn Tăng Thư Thư, mỉm cười gật đầu, nhưng không nói gì, mà chỉ liếc về phía sau một lượt. Lý Tuân hiểu ý, liền bước lên phía trước, cung tay nói với Tăng Thư Thư: "Tăng sư huynh, tại hạ Lý Tuân, phụng mệnh sư tôn làm hướng đạo cho các vị trong thời gian tới đây..."

"Hừ!"

Lục Tuyết Kỳ không đợi Lý Tuân nói hết đã lạnh lùng hừ lên một tiếng, quay người bỏ đi. Lý Tuân lập tức sững người, sắc mặt biến đổi khó coi vô cùng. Cũng may Văn Mẫn lạnh trí, vội vàng cười cười làm hòa: "Lý sư huynh, chuyện này không cần làm phiền đến huynh. Trong bọn tôi cũng có người đã từng đến Nam Cương, tuy không thông thạo lắm nhưng cũng không đến nỗi bị lạc đường đâu."

Lý Tuân hít sâu một hơi, ánh mắt chạm phải bóng hình của bạch y nữ tử xinh đẹp ấy, khóe miệng khẽ giật giật, bao nhiêu nộ khí cơ hồ như tiêu tán chỉ trong một sát na

ngắn ngủi. Chỉ thấy y thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Vị sư tử này, không phải tại hạ muốn như vậy, chỉ là gần đây bản phái đã dò ra được tin tức của Thú Thần..."

Lời này vừa thốt ra, ba người bọn Tăng Thư Thư, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn liền lập tức động dung. Tăng Thư Thư vui mừng hỏi: "Chuyện này là thật chứ?"

Lý Tuân gật đầu nói: "Không sai. Bất kể thế nào Phần Hương Cốc cũng đã có cơ nghiệp mấy trăm năm ở Nam Cương này, nói gì thì nói cũng biết nhiều hơn những người từ nơi khác đến như các vị một chút." Nói xong, y làm như vô ý liếc nhìn Lục Tuyết Kỳ một cái, nhưng chỉ thấy sắc mặt nàng lạnh như băng tuyết, quay đầu nhìn ra phía khác.

Tăng Thư Thư lại hỏi tiếp: "Lúc này Thú Thần đang ở đâu?"

Lý Tuân nói: "Theo tin tức của bản phái, yêu nghiệt đó đã trốn vào trong Thập Vạn Đại Sơn kỳ dị âm u, hiện giờ đang tìm đường về với sào huyệt của hắn."

Tăng Thư Thư thoáng ngẩn người ra giây lát, đoạn thốt lên: "Thập Vạn Đại Sơn?"

Lý Tuân gật đầu nói: "Chính thị. Không cần tại hạ nói, chắc chư vị cũng sớm đã nghe về Thập Vạn Đại Sơn rồi. Nơi đó hung hiểm kỳ dị, thần bí khôn lường, là một trong những đại hung địa trong thiên hạ. Thực ra thì, nếu như các vị không tới, tại hạ cũng đang định dẫn theo một số sư đệ xuất phát tiến vào Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm. Lần này vừa hay có ba vị tới đây, mọi người kết bạn đồng hành, nhưng vậy chẳng phải càng tốt hơn hay sao? Tại hạ ở đây chẳng hề có ý gì khác, chỉ là dù sao đi nữa thì tại hạ đã sống ở Nam Cương nhiều năm, ít nhiều gì cũng biết được về vùng đất hung hiểm đó nhiều hơn các vị một chút. Có tại hạ làm hướng đạo, đối với các vị chỉ có lợi chứ đâu hề có hại!"

Nói tới đây, y liền cười khan hai tiếng lạnh lùng.

Tăng Thư Thư khẽ chau mày, quay về sau nhìn Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn một lượt, đoạn nói: "Lý sư huynh có thể đợi ba chúng ta thương nghị một chút được không?"

Lý Tuân gật đầu nói: "Chư vị cứ tự tiện!"

Ba người bọn Tăng Thư Thư lui lại một góc, nhỏ tiếng rì rầm bàn tán. Từ phía của Lý Tuân nhìn qua, chỉ thấy đa phần đều là Tăng Thư Thư nói chuyện, có lúc Văn Mẫn cũng xen vào một hai câu, còn Lục Tuyết Kỳ thì chẳng nói lấy một lời, chỉ trầm mặc gật đầu hoặc là lắc đầu thôi.

Nữ tử bạch y ấy dường như như vĩnh viễn thanh lệ xuất trần, lặng lẽ đứng ở nơi đó. Lý Tuân từ xa nhìn Lục Tuyết Kỳ, nhất thời như si như dại. Chính vào lúc này, đột nhiên có người vỗ lên vai gã, Lý Tuân giật mình kinh hãi, không ngờ có người đến gần như vậy

mà mình cũng không phát giác, vội vàng quay đầu lại xem, thì ra chính là Vân Dịch Lam.

Lý Tuân đỏ mặt, thấp giọng nói: "Sư phụ, đệ thử thất thố rồi, có chuyện gì không ạ?"

Vân Dịch Lam liếc mắt về phía Lục Tuyết Kỳ, mặt vô biểu tình, chỉ điềm đạm nói: "Con đừng quên nhiệm vụ của mình!"

Lý Tuân khẽ run lên, thấp giọng nói: "Đệ tử biết rồi!"

Vân Dịch Lam khẽ gật đầu nói tiếp: "Con hãy chiếu cố bọn họ, ta có việc đi trước!" Nói xong, lão cũng chẳng chào hỏi gì ba đệ tử Thanh Vân Môn mà cứ thế đi thẳng. Lý Tuân nhìn theo bóng Vân Dịch Lam khuất dần sau cánh cổng Sơn Hà Điện, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp, cả nét mặt cũng không ngừng biến đổi.

Lúc này, ba người bọn Tăng Thư Thư hình như đã thương lượng xong, quay người bước trở lại. Tăng Thư Thư mỉm cười đi tới nói: "Lý sư huynh, ba người chúng tôi đã nghĩ kỹ rồi, lần này... ủa, Vân sư bá đâu?"

Lý Tuân tỏ vẻ áy náy nói: "Gia sư có chuyện bên mình, lại thấy ba vị đang thương lượng cho nên không muốn làm phiền, đã tự mình đi trước rồi. Quả thật có chỗ thất lễ, mong các vị rộng lượng bỏ quá!"

Tăng Thư Thư vội vàng nói: "Đâu có, đâu có, là chúng tôi thất lễ mới đúng, vừa rồi nếu có gì không đúng, mong Lý sư huynh thay chúng tôi thỉnh tội với Vân sư bá. Ba chúng tôi chỉ là hàng tiểu bối không biết lễ số, không biết trời cao đất dày, lão nhân gia người không trách là may lắm rồi."

Thấy Tăng Thư Thư nói huyền thuyên từng tràng, từng tràng dài như lưu thủy hành vân, Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều cảm thấy ngượng ngùng, nhưng họ Tăng thì vẫn cứ thản nhiên như không, chẳng hề biểu lộ một chút ngại ngùng gì cả. Lý Tuân mỉm cười khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi một câu: "Vậy kết quả thương lượng của ba vị thế nào?"

Tăng Thư Thư cung tay nói: "Lần này vẫn phải phiền Lý sư huynh vậy."

Trên gương mặt Lý Tuân thoáng hiện lên vẻ vui mừng, cúi người hoàn lễ nói: "Đâu có, đâu có. Chúng ta vốn là người cùng một nhà, theo lý cần phải giúp đỡ lẫn nhau."

Nói đoạn, ánh mắt của y lại liếc về phía Lục Tuyết Kỳ, sau đó lập tức thu hồi, đằng hắng mấy tiếng rồi nói tiếp: "Có điều Thập Vạn Đại Sơn là nơi hung hiểm vô cùng, các vị tốt nhất hãy có chuẩn bị thì hơn. Để ta nói cho ba vị biết những điều cần phải chú ý..."

Tăng Thư Thư cười cười nói: "Làm phiền Lý sư huynh rồi!"

Nói đoạn gã liền quay lại vẫy tay gọi hai người Lục Tuyết Kỳ, Văn Mẫn: "Hai vị sư tỷ, hai người cũng đến đây nghe đi!"

Lục Tuyết Kỳ khẽ chau mày, cơ hồ như có gì không nguyện ý, nhưng bị Văn Mẫn đứng bên kéo tay, nên cũng đành phải nhấc chân bước tới.

Tiếng rì rầm vang lên trong Sơn Hà Điện...

oOo

Thập Vạn Đại Sơn.

Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi cuối cùng cũng ra khỏi khu rừng đen tối này. Bên ngoài hắc lâm, ngày hôm nay thời tiết của Thập Vạn Đại Sơn lại đẹp hiếm thấy, mặt trời chiếu rọi những tia sáng rực rỡ xuống đại địa, sưởi ấm thế gian, chiếu xuống những tán cây rậm rạp, chỉ có điều ánh nắng vẫn không thể chiếu xuyên qua được khu rừng rậm rạp thần bí sau lưng họ mà thôi.

Kim Bình Nhi ngửa mặt đón nhận ánh nắng ấm áp, trong lòng cảm thấy thoải mái phi thường. Mặc dù nàng đã tới đây một lần, nhưng khi ra khỏi cánh rừng tối om ấy, nàng vẫn có cảm giác như vừa trút được một gánh nặng trong lòng. Đích thực nếu như mấy ngày liền đều chỉ ở trong một nơi đầy những rắn rết độc xà, mưa gió dầm dề thì ai cũng không cảm thấy thoải mái được.

Bên ngoài khu rừng, ngay cả không khí cũng trở nên ôn hòa ấm áp hơn rất nhiều. Kim Bình Nhi hít sâu một hơi, quay sang nhìn Quỷ Lệ, thấy trên nét lạnh lùng vô vị của hắn cũng thoáng hiện ra vẻ thoải mái như vừa trút được gánh nặng.

Quỷ Lệ chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn ra phía xa xa. Trong một ngày thời tiết đẹp như hôm nay, tầm nhìn được mở rộng, phía xa xa cơ hồ như vẫn là những rặng núi liên tiếp kéo dài liên miên bất tận.

Quỷ Lệ hơi biến sắc, Kim Bình Nhi thấy thế liền bước lại bên cạnh, mỉm cười hỏi: "Thế nào, không ngờ Nam Cương ác địa lại rộng lớn vậy phải không? Lúc ta lần đầu tới đây, cũng kinh hãi như người vậy đó."

Quỷ Lệ vẫn nhìn về phía xa xăm, điềm nhiên nói: "Trấn Ma Cổ Động đó có còn xa đây không?"

Kim Bình Nhi nhướn miệng cười tươi, bước lên hai bước, ngược mắt nhìn về phía rặng núi trước mặt một hồi, sau đó đưa tay lên chỉ vào một ngọn núi hình dáng quái dị nói; "Nhìn thấy ngọn núi màu đen kia không? Chúng ta vượt qua ngọn núi ấy là đến. Trấn Ma Cổ Động ở ngay dưới chân núi."

Quỷ Lệ dõi mắt nhìn theo tay nàng, quả nhiên nhìn thấy một ngọn núi hình dáng thập phần quái dị. Nơi đó dường như chẳng hề có một chút ánh dương quang, ngược lại, thủy chung đều bị một tầng sương vụ màu đen bao trùm, thần bí vô song.

Quỷ Lệ khẽ gật đầu nói: "Vậy chúng ta đi thôi!"

Nói đoạn hấn cất bước đi luôn. Kim Bình Nhi không ngờ lại không có phản ứng, vẫn đứng nguyên chỗ đó.

Quỷ Lệ đi được mấy bước, cảm thấy Kim Bình Nhi không đi theo, thì ngạc nhiên quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì?"

Kim Bình Nhi lừ mắt nhìn hấn một cái, nhưng dù thần tình có cổ quái một chút, dáng vẻ của nàng trong ánh sáng rực rỡ của vầng thái dương vẫn hết sức xinh đẹp yêu kiều: "Người tự nhiên là nhân vật lợi hại rồi, chỉ đáng tiếc trước mặt người lại là một nữ tử yếu nhược, hiện giờ người ta đã không đi nổi nữa rồi."

Quỷ Lệ thản nhiên nói: "Thiên hạ nữ tử này có đếm đi đếm lại mấy lần cũng không đến lượt cô nương làm nữ tử yếu nhược cái gì đó."

Kim Bình Nhi cười tươi như hoa, chẳng hề lộ vẻ tức giận, tìm một tảng đá khô sạch sẽ gần đó rồi ngồi xuống.

Quỷ Lệ dù không tin Kim Bình Nhi nói thật, song nghĩ lại mấy ngày nay ở trong khu rừng thần bí kia hai người đích thực chưa từng được nghỉ ngơi tử tế, nên cũng không kiên quyết lên đường, mà bước tới ngồi xuống một tảng đá khác không xa Kim Bình Nhi.

Con khỉ Tiểu Hôi vẫn ngồi trên vai hấn đột nhiên kêu lên hai tiếng "khệt khệt!", cơ hồ như bị ai làm giật mình vậy, nó nhảy từ trên vai Quỷ Lệ xuống đất, nhìn quanh bốn bề, ba con mắt cứ nhấp nháy không ngừng, sau đó vẩy đuôi một cái, tung mình chạy vào trong bụi cỏ, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

Kim Bình Nhi nhìn theo bóng con khỉ, mỉm cười nói: "Nơi này hung hiểm vạn phần, con khỉ của người chạy lung tung, không sợ có chuyện hay sao?"

Quỷ Lệ lắc đầu nói: "Không việc gì, cho dù hai chúng ta có chuyện thì tiểu tử ấy ấy cũng vẫn khỏe như thường."

Kim Bình Nhi bật cười khúc khích, che miệng nói: "Cái gì mà tiểu tử chứ, rõ ràng chỉ là một con khỉ thôi mà?"

Quý Lệ đưa mắt nhìn dung nhan như ngọc của Kim Bình Nhi, khóe miệng lộ ra một nụ cười, tiếp đó ánh mắt dịch dần về phía Tiểu Hôi vừa chạy đi, chậm rãi nói: "Trong lòng ta, nó còn tốt hơn vô số người khác."

Kim Bình Nhi nhìn gương mặt hơi tái đi của Quý Lệ, nụ cười trên mặt nàng cũng dần dần biến mất. Quý Lệ hơi chau mày, sắc mặt bất chợt trầm xuống.

Hay là, hắn đột nhiên phát hiện ra mình đã nói gì đó không đúng trước mặt nữ tử xinh đẹp này?

Kim Bình Nhi trước giờ đều là một nữ tử thông minh và tuyệt đối không phải hạng thực nữ an phận thủ thường, vậy mà giờ đây nàng lại lặng lẽ nhìn Quý Lệ, ánh mắt ôn nhu mà hòa dịu, ấm áp. Có điều, trong mắt nàng, sắc mặt của Quý Lệ càng lúc càng khó coi.

Hai hàng lông mày của Quý Lệ càng lúc càng nhíu chặt, Kim Bình Nhi đột nhiên hỏi: "Người sao vậy?"

Quý Lệ ngẩn người: "Chuyện gì?"

Kim Bình Nhi nhìn y, nét mặt như muốn cười mà không được, nhẹ giọng nói: "Người dường như không được thoải mái?"

Quý Lệ ho khan một tiếng: "Không có!"

Kim Bình Nhi cơ hồ như không hề nghe thấy hắn trả lời vậy, tiếp tục nói: "Có phải là trước mặt một nữ tử như ta, người lại đột nhiên nói ra những điều thầm kín trong lòng, chuyện này khiến người cảm thấy lúng túng đúng không?"

Gương mặt Quý Lệ như phủ một lớp sương lạnh, nhưng hắn chưa kịp nói gì thì Kim Bình Nhi đã cướp lời nói tiếp: "Mười năm nay, đặc biệt là sau khi Bích Dao có chuyện, người chưa từng ở cùng với một nữ tử nào khác lâu như vậy phải không? Có phải trong mấy ngày ở với nhau, dịch ý của người với ta ngày càng ít đi, trong lúc vô ý người lại nói ra những lời trong lòng, nên nhất thời cảm thấy có lỗi với nàng hay chăng?"

Quý Lệ nhìn thẳng vào Kim Bình Nhi, ánh mắt lạnh lùng như băng tuyết: "Cô nói vậy là có ý gì? Còn nữa, tại sao lại nhắc đến Bích Dao?"

Kim Bình Nhi nhìn thẳng vào ánh mắt băng lạnh cơ hồ như có thể giết người của hắn, chẳng hề sợ hãi hay ngạc nhiên, chỉ mỉm cười, nhãn thần nhấp nháy như muốn khiêu khích thêm: "Người đang sợ?"

Quý Lệ đứng vụt dậy, tức giận nói: "Ta sợ cái gì? Nếu còn nói bừa ta sẽ không khách khí nữa đâu..."

"Người sợ mình sẽ quên Bích Dao!" Kim Bình Nhi đột nhiên cao giọng nói như chém đinh chặt sắt.

Quý Lệ sững người, không thốt lên được tiếng nào, giống như bị ai đó đánh trúng chỗ yếu hại vậy. Kim Bình Nhi cũng đột nhiên trầm mặc, không gian xung quanh hai người bao trùm trong một sự yên tĩnh đáng sợ. Không có bất cứ một âm thanh nào vang lên.

Lúc này, bầu trời xanh thăm thẳm, một cơn gió từ rừng núi xa xa thổi tới làm cây cỏ phát ra tiếng động rì rào.

Trời đã về chiều.

Gió thổi tới làm mái tóc hai người bay phấp phới.

Hai người cứ đứng im lặng nhìn nhau, không nói một lời.

Kim Bình Nhi nhìn thẳng vào nam tử trước mặt mình, hai mắt không ngừng chớp chớp, như đang thương hại, lại như đang chế nhạo y.

Hồi lâu sau nàng mới đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, thanh âm cũng ôn hòa đi đôi chút: "Vì chuyện năm ấy mà đến nay cả bản thân mình người cũng không dám tin nữa, có phải là vì sợ trong lúc vô ý sẽ quên đi nàng ta hay không?"

Nụ cười của nàng ảm đạm như cơn gió lướt qua trên cây cỏ lá hoa: "Kềm nén bản thân, không ngừng nhắc nhở mình không được quên một người, thiên hạ này có ai hiểu được đại tướng Quý Lệ của Quý Vương Tông mà ai ai cũng khiếp sợ lại là một kẻ đáng thương như vậy chứ?"

Sắc mặt Quý Lệ biến đổi không ngừng, lúc xanh lúc trắng. Đột nhiên hắt ngửa mặt hít sâu một hơi, sau đó lại chậm rãi thở ra. Sau đó, nét mặt hắt cũng dần dần trở lại bình thường, không còn thấy một chút bi thương hay vui vẻ gì nữa, chỉ là một gương mặt lạnh lùng như gỗ đá.

"Cô nương là gì mà nói ta như vậy? Tại sao không thử nghĩ về bản thân mình đi?"

Hắn chậm rãi nói, trong mắt thoáng hiện vẻ châm biếm, cơ hồ như đã quên hết chuyện mình vừa thất thái vừa rồi.

Kim Bình Nhi mỉm cười nói: "Ta? Ta chẳng là gì cả, chỉ bất quá là một nữ nhân đang đi với người mà thôi."

Quý Lệ không thêm lý đến ý châm chọc trong lời nói của nàng, quay đầu đi chỗ khác. Lúc này bụi cỏ đột nhiên xao động, Tiểu Hôi từ trong đó nhảy vọt ra, nhấp nhô hai cái đã nhảy đến bên cạnh Quý Lệ. Nhìn kỹ lại chỉ thấy trên tay con khỉ đã có thêm mấy

thứ quả rừng, trong mồm vẫn còn đang nhồm nhoàm không ngừng, chẳng trách mà vừa rồi không nghe thấy tiếng "khọt khẹt" quen thuộc của nó.

Quý Lệ bế con khỉ lên, xòe tay ra. Tiểu Hôi khọt khẹt cười, đặt thứ quả rừng vừa hái được lên tay Quý Lệ. Chỉ thấy thứ quả ấy đỏ như son, trông đáng yêu vô cùng, tuy rằng không lớn lắm, nhưng trông rất mập và mẩy.

Quý Lệ cầm một trái lên cho vào miệng, nhai nhai vài cái, cảm thấy mùi vị hơi chát, nhưng càng nhai thì nước càng nhiều, vừa ngọt vừa thơm, đúng là giai phẩm hiếm có.

Hắn khẽ gật đầu, rồi chia ra làm mấy phần, liếc mắt nhìn Kim Bình Nhi, chìa tay ra nói: "Tiểu Hôi trời sinh đã có khả năng phân biệt chất độc, những thứ quả nó hái về đều có thể ăn được."

Kim Bình Nhi không tiếp lấy ngay, mà đảo mắt nhìn mấy trái cây trên tay Quý Lệ, mỉm cười nói: "Người chia thế này trong lòng không cảm thấy gì sao?"

Quý Lệ chau mày, hừ nhẹ một tiếng, bàn tay nắm lại, chậm rãi rút về.

Không ngờ Kim Bình Nhi lại đột nhiên vươn tay ra, chộp lấy tay hắn, mỉm cười nói: "Ta muốn, ta muốn..."

Quý Lệ thoáng biến sắc, liếc nhìn Kim Bình Nhi rồi chậm rãi mở tay ra, để lộ mấy trái cây màu đỏ.

Lúc này ánh mắt của Kim Bình Nhi đột nhiên trở nên ôn nhu hòa dịu, dạt dào như sóng nước, nàng nhón mấy ngón tay mềm mại trắng muốt nhặt từng quả một trong tay Quý Lệ lên.

Những móng tay nhỏ nhắn vô ý cạ lên làn da tay thô ráp của Quý Lệ, trong sự ấm áp lại mang theo mấy phần lạnh lẽo.

Nàng ngưng thị nhìn vào nam tử trước mắt này, chậm rãi buông tay, đưa một quả cho lên miệng nhai, đoạn mỉm cười nói: "Ngon lắm!"

Nụ cười của nàng, rực rỡ tựa một đóa hoa kiều diễm dưới ánh mặt trời, hấp dẫn vô cùng.

Quý Lệ nhìn nàng, không nói một lời.

Kim Bình Nhi càng cười càng rạng rỡ: "Sao vậy, chẳng nói câu gì, giống một tên ngốc vậy..."

Quý Lệ nhìn Kim Bình Nhi đang che miệng cười, trên mặt không lộ chút biểu tình gì. Hồi lâu sau, đột nhiên hắn lên tiếng nói: "Tử Mang Nhận là pháp khí hung tà chí âm

trong thiên hạ, cô nương có thể luyện đến mức Nạp Âm Quy Nguyên, hòa nhập với khí mạch bản thân thành một thể, quả đúng là tài giỏi!"

"Ồ?"

Mấy trái cây trên tay Kim Bình Nhi lập tức vỡ nát, nước quả bắn ra tung tóe lập tức bị đông cứng thành băng, rơi xuống đất.

Sắc mặt ôn hòa cười tươi rạng rỡ của nàng cũng lập tức biến mất, thay vào đó là ánh mắt sắc bén như đao, nhìn chằm chằm vào Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ dường như chẳng hề cảm giác, chỉ thản nhiên nói tiếp: "Chỉ là tuy cô nương là thuần âm chi thể, tương thông với linh tính của Tử Mang Nhận, nhưng khí âm hàn quá thịnh, cô âm bất trường, cô nương lại cố cưỡng ép tu hành, để âm khí nhập thể, kinh mạch khí huyết vì vậy mà bị thọ thương. Uy lực của pháp bảo tự nhiên được tăng cao, song nếu cô nương muốn tu luyện thêm một tầng nữa, tiến thêm một bước nữa, chỉ e khó lại càng thêm khó!"

Nói xong, hắn không để ý đến gương mặt cực kỳ khó coi của Kim Bình Nhi nữa, quay người bước đi, cùng lúc vẫy tay ra hiệu một cái. Con khỉ Tiểu Hôi đang đứng ăn hoa quả liền nhảy vọt lên vai hắn. Một người một khỉ đi thẳng về phía dãy núi đen.

Chỉ còn lại Kim Bình Nhi vẫn đứng yên chỗ cũ, nhìn theo bóng Quỷ Lệ đi xa dần. Nàng chậm rãi đưa tay lên, dưới ánh mặt trời, bàn tay xinh đẹp nhỏ nhắn trắng muốt như ngọc thạch, chỉ là ở nơi sâu thẳm nhất, tuy rằng không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những đường nhỏ màu xanh không tự nhiên lắm, giống như những huyết quản nhỏ li ti phân bố dày đặc trên tay nàng vậy.

Kim Bình Nhi lặng lẽ trầm ngâm, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, không nói tiếng nào, cất bước đi theo Quỷ Lệ. Những trái cây đã bị nàng biến thành băng lúc nãy, vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ dưới gót chân.

- o O o -